

Nicio umbră pe pământ

Florinpaun

L-auzi? E vaierul iubirii, e-ngrozit, e-ngrozitor,
E-un nimic constant, plin de-un gol asurzitor,
E-a sufletului agonie, ce-ntunericu-i și-l naște,
A desperării încleștare, ce rădăcina ei o paște.

Ah, ce dor m-ajunge cu-nnădușitele-i puroaie,
O absență detonând, ce prezentă-i și greoaie,
Gândul mi-l ocupă, și pe-al lui schelet pășește,
Din brațul scurt al tihnei, și astăzi mă răpește!

Ce schilodită stea, pe-a mea cale-o luminează,
Pustiu-i fără-și soț, noi mâhniri ce-i inventează,
Un deget nu slăbi-mi-ar, un nasture din sân,
La timpurile-mi bune, culegătoare ca s-o mân.

Ș-al pieirii răs ne-afundă, tare ce-i molipsitor,
Căci de viață și simțire, potop a fi vindecător,
Cu recele-i sărut pe frunți și trupuri scorjite,
Uita-om lumile și rostu-i, de fericire văduvite.